

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 583

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 18 Αὐγούστου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Τὰς ἐπαρχίας. " 8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ. ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἰμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—*Καρόλου Μερουδέλ* :
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις: ΙΣΠΑΝΙΑ. — Ἀλε-
ξάνδρου Παπαδοπούλου: Ο ΜΑΡΚΟΣ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

— Δὲν σὲ ἐπῆρε λοιπὸν μαζὶ τῆς ἡ μητέρα ; τὴν ἡρώ-
τησεν.

Ἡ Ἰωάννα ἀνύψωσε τοὺς ὤμους μετὰ μεγίστης χαυνό-
τητος, ἦτο πολὺς κόπος δι' αὐτὴν νὰ πηγαίνει εἰς τὴν οἰ-
κίαν τῶν ἄλλων· τίποτε δὲν τὴν εὐνέρεσται.

Καὶ ἐπρόσθεσεν :

— Ἐγῆρασα καὶ δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ παίζω . . . Ἡ
μαμὰ εὐχαριστεῖται νὰ ἐξέρχεται, ἐγὼ ὅμως τὸ ἐναντίον
καὶ δι' αὐτὸ δὲν συμφωνοῦμεν.

Ἐπεκράτησε σιγὴ· τὸ κοράσιον ἐρρίγει καὶ ἔφερε συχνό-
τατα τὰς μικρὰς αὐτοῦ χεῖρας ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἥτις διέ-
χυνε μεγάλην ἐρυθρὰν λάμψιν καὶ ὠμοιάζε πρὸς ἀγχοθὴν
τινα κυρίαν περιτετυλιγμένην ἐντὸς ὑπερμεγέθους σαλίου,
ἔχουσα ἐν μεταξωτὸν μανδήλιον περὶ τὸν λαιμόν, καὶ ἐν
ἑτέρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δι' ὃ δὲν ἐφαίνετο παχυτέρα ἀδυ-
νάτου πτηνοῦ, μόλις ἀναπνέοντος.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος, ἔχων τὰς χεῖρας συμπεπλεγμένας,
ἐπὶ τῶν γονάτων, παρητήρει τὸ πῦρ, εἶτα δέ, στραφεὶς
πρὸς τὴν Ἰωάνναν, τὴν ἠρώτησεν, ἐὰν ἡ μαμὰ τῆς ἐξῆλθε
χθές, αὕτη δ' ἀπεκρίθη διὰ καταφατικῷ νεύματος. Καὶ
τὴν προχθές ; καὶ τὴν ἀντιπροχθές ; Ἐκείνη πάντοτε ἀπε-
κρίνατο διὰ τῆς αὐτῆς κινήσεως τοῦ πώγωνος· ἡ μήτηρ
αὐτῆς ἐξήρχετο καθ' ἑαύστην. Τότε ὁ κύριος Ραμβῶδος καὶ
ἡ μικρὰ παρητήρησαν ἀλλήλους, διὰ τῶν ὠχρῶν καὶ σο-
βαρῶν αὐτῶν προσώπων, ὡς εἰ ἔμελλον νὰ ἀνακοινώσωσι
μεγίστην θλίψιν, δὲν ὠμίλησαν περὶ αὐτοῦ παντάπασι,
διότι ἓνα τρελλοκόριτσο καὶ εἰς ἡλικιωμένος δὲν ἠδύναντο
νὰ συνδιαλεχθῶσι σοβαρῶς, ἀλλ' ἐγνώριζον σαφῶς τὸν λό-
γον, οὐ ἕνεκα ἦσαν τοσοῦτον σκυθρωποί, καὶ διατὶ ἡγά-
πων νὰ μένωσιν οὕτως ἀντιμέτωποι δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ
τῆς ἐστίας, ὡς αἰεὶ ἐκείνη ἀπουσίαζεν Εὐρίσκον ἐν τῇ στά-
σει ἐκείνῃ μεγίστην παρηγορίαν καὶ συνεσφίγγετο ὁ εἰς
πλησίον τοῦ ἄλλου, ὅπως ὀλιγώτερον αἰσθάνωνται τὴν
μόνωσιν τῶν παρῆχον ἀμοιβαίως μεγάλας διαχύσεις τρυ-
φερότητος καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἐνηγκαλίζοντο καὶ νὰ ἐθρή-
νουν.

— Κρυόνεις ; εἰμαι πολὺ βεβαία ὅτι κρυόνεις· πλησίασε
εἰς τὴν φωτιά.

— Ὅχι, ἀγάπη μου, ἀπατάσαι.

— Λίτε ψεύματα, τὰ χέρια σας εἶνε παγωμένα· ἐλάττε
κοντὰ, ἄλλως τε μὲ λυπεῖς.

Καὶ κατόπιν ἤρχετο ἡ σειρά του, ὅπως καὶ αὐτὸς ἐκ-
φράσῃ τὴν ἀνησυχίαν του.

— Στοιχηματίζω πῶς δὲν σοῦ ἔχουν ἐτοιμασμένην πι-
σάνην, ἔχω διαθέσιν νὰ σοῦ ἐτοιμάσω, θέλεις ; ὦ ! ἡ-
ξεύρω περίφημα Ἐὰν ἐφρόντιζον ἐγὼ δι' ἐσέ, θὰ ἐβλεπες
ὅτι δὲν θὰ σοῦ ἔλειπε τίποτε.

Δὲν ἐπέτρεπον σαφεστέρους ὑπαινιγμούς. Ἡ Ἰωάννα
ζωηρῶς ἀπεκρίνατο, ὅτι ἡ πισάνη τῇ προξενεῖ ἀηδίαν,
καὶ ὅτι εἶχε πῖσι πάρα πολλήν. Συγκατετίθετο μὲν ταῦτα
εἰς πᾶν ὅ,τι ὁ Ραμβῶδος, μεριμνῶν περὶ αὐτῆς, τὴν προέ-
τρεπεν ὡς ἀληθὴς μήτηρ· τῆς ἔθετε προσκεφάλαιον ὑπὸ
τοὺς ὤμους καὶ τῆς ἔδιδε τὸ ποτόν της ὡς αἰεὶ τὸ ἐλη-
σμόνει καὶ τὴν ὑπεστήριζεν εἰς τὸν βραχίονά του· ἦσαν δὲ
αὐταὶ θωπεῖαι, αἱ ὁποῖαι εὐνέρεστον ἀμφοτέρους.

Ὁσάκις ἡ Ἰωάννα τὸν προέτρεπε διὰ τῶν διαπεραστι-
κῶν αὐτῆς βλεμμάτων, τῶν ὁποίων ἡ φλόξ ἐνέβαλεν εἰς
ταραχὴν τὸν ἀγαθὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ἔπαιζον ὁμοῦ τὸν
μπαμπὰ καὶ τὴν μικρὰν κόρην, ἐνῷ δ' ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀ-
πουσίαζεν, αἰφνιδίως ἐσκυθρῶπαζε καὶ δὲν ὠμίλου πλεόν,
ζητοῦντες ὑπεκφυγὴν καὶ αἰσθανόμενοι συμπάθειαν ἀμοι-
βαίαν.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὸ κοράσιον μετὰ μακρὰν σιωπὴν
ὑπέβαλε τὴν ἐρώτησιν, ἣν εἶχεν ὑποβάλει καὶ εἰς τὴν μη-
τέρα τῆς :

— Εἶνε μακρὰν ἡ Ἰταλία ;

— ὦ ! πιστεύω πολὺ μακρὰν, ἀπεκρίθη ὁ Ραμβῶδος·
ἐκεῖ κάτω, ὀπίσω ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, εἰς τὸν διάβολον...
δὲν ἠξεύρω ποῦ. Καὶ διατὶ αὕτη ἡ ἐρώτησις ;

— Διότι... ἀπεφάνθη σοβαρῶς τὸ κοράσιον διακοπὴν,
ἀλλὰ πάραυτα ἐδικαιολογήθη ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία
ἀφορμή, διότι ἦτο πάντοτε ἀσθενὴς καὶ οὐδέποτε τὴν εἶ-
χον καθυποβάλλει εἰς δίαιταν. Ἀμφότεροι εἰσώπησαν· ἡ
μεγάλη θερμότης τῆς πυρᾶς τοὺς ἀπεκοίμιζεν.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Ἑλένη εἶχεν εὖρει τὴν κυρίαν Δεβέρλου
ὡς καὶ τὴν ἀδελφὴν της Παυλίαν ἐν τῇ ἰαπωνικῇ σκιάδι,
ἐνθα συνήθως διήρχοντο τὸ ἀπόγευμα, ὑπῆρχε δὲ ἐκεῖ με-
γίστη θερμότης· τὰ πλατέα ὑέλινα θυρώματα ἦσαν κε-
κλεισμένα, πλὴν διεκρίνετο ὁ μικρὸς κήπος ἐν τῇ χειμερινῇ
αὐτοῦ περιβολῇ, παρόμοιος πρὸς μεγάλην σπηλίαν· αἱ δύο
ἀδελφαὶ διεφιλονείκουν ζωηρῶς.

— Ἀφῆσέ με ἡσυχον, ἐφώναζεν ἡ Ἰουλία, καὶ τὸ κα-

λῶς ἐννοούμενον συμφέρον μας εἶναι νὰ υποστηριχθῇ ἡ ἀκεραιότης τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

— Ἐγὼ συνωμίλησα μετὰ τινος Ρώσου, ἀπεκρίθη καὶ ἡ Παυλίνα, ἐπίσης καὶ αὐτὴ παρωργισμένη, καὶ σὲ πληροφορῶ, ὅτι οἱ ἐν Πετρούπολει ἀγαπῶσι μεγάλως τὸ γαλλικὸν ἔθνος καὶ ὅτι αἱ ἀληθεῖς συμμαχίαι μας συνταυτίζονται μετὰ τῶν συμφερόντων τῆς Ρωσίας.

Ἄλλ' ἡ Ἰουλία ὑπεκρίθη σοβαρὸν ἦθος καὶ διασταυρῶσασα τὰς χεῖρας :

— Πῶς, εἶπε, δύναται ἄλλως νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἰσσοπία τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ;

Τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα ἐνδιέφερε τὰ μέγιστα τοῦς ἐν Παρίσι τοῖς καὶ ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον συζητήσεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐκάστη γυνή, ὅσον καὶ ἂν ἦσαν περιορισμέναι αἱ γνώσεις τῆς, δὲν εἶχεν ἄλλο ἀντικείμενον συνομιλίας· ὑποκύπτουσα εἰς τὸν συρμὸν καὶ ἡ κυρία Δεβέρλου εἶχεν ἐπιδοθῇ μετὰ ζήλου πρὸς δύο ἡμερῶν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ εἶχεν ἀμετατρέπτους πεποιθήσεις ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐνδεχομένων, τὰ ὅποια ἐμελλον νὰ ἐπισυμβῶσιν· ἡ ἀδελφὴ τῆς Παυλίνᾳ τὴν ἐξηρέθιζε πολὺ, διότι ἐπρέσβευεν ὅτι ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἔπρεπε νὰ ὑπερίσχυῃ ἡ Ρωσία, ἐναντίον τῶν προπρῶτων συμφερόντων τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους· ἡ γωνίζετο λοιπὸν νὰ τὴν πείσῃ καὶ παρωργίζετο.

— Πρόσεχε, τῇ ἔλεγε, προτιμότερον εἶναι νὰ σιωπᾷς, διότι ὁμιλεῖς ὡς ἄφρων, ἐκτὸς μόνον ἂν τὸ κάμνῃς διὰ νὰ με πεισμόνης, ὅταν συζητῇς μαζὶ μου περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος.

Καὶ ἐνταῦθα διεκόπη ὅπως χαιρετίσῃ τὴν Ἑλένην, ἥτις εἰσῆρχετο.

— Καλημέρα, ἀγαπητὴ μου, πόσον καλὰ ποῦ ἔκαμες νὰ ἔλθῃς· ἔμαθες τὰ νέα ; σήμερον τὸ πρῶτὸ γίνεται πολὺς λόγος περὶ τῆς τελευταίας εἰδήσεως ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων· ἡγέρθησαν μεγάλοι φιλονεικίαι.

— Ὅχι· δὲν γνωρίζω τίποτε. ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἡ ἐρώτησις ἐξέπληξεν· ἐξέρχομαι πολὺ ἄργα.

Ἄλλως τε ἡ Ἰουλία, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἐξήγει πρὸς τὴν Παυλίαν τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ἐξουδετερωθῇ ἡ Μάχη τῆς Θάλασσης ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον στρατιωτικῶς ὑπὸ τῶν γενναίων Ἀγγλῶν καὶ Ρώσων διὰ σταθερὰς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Ἄλλ' εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεφανίσθη ὁ Ἑρρίκος φέρων ὀγκώδη φάκελλον ἐφημερίδων. Ἡ Ἑλένη πάραυτα ἠννόησεν ὅτι ἤρχετο δι' αὐτήν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνεζητήθησαν καὶ τὰ βλέμματά τῶν διημέφθησαν, ἡσθάνθησαν δὲ ὅτι συνηρπάγησαν ἐπὶ τῇ παρατεταμένῃ καὶ σιωπηλῇ αὐτῶν χειραψίᾳ.

— Τί γράφουν αἱ ἐφημερίδες ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Ἰουλία.

— Εἰς τὰς ἐφημερίδας, πιστεύσον με, ἀγάπη μου, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, δὲν ὑπάρχει ποτὲ καμμία ἀλήθεια.

Πρὸς στιγμὴν ἐλησμονήθη τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα· ὁ ἱατρός κατ'ἐπαναλήψιν ἠρώτησεν ἂν ἤλθέ τις τὸν ὅποιον περιέμενεν. Ἡ Παυλίνα ὑπέδειξεν ὅτι ἐπλησίαζον νὰ κτυπήσουν τρεῖς.

— ὦ! θὰ ἔλθῃ, ὑπεστήριξεν ἡ κυρία Δεβέρλου, ἔχει δώσει ρητὴν ὑπόσχεσιν.

Ἀπέφυγεν ὅμως νὰ ὀνομάσῃ τὸ πρόσωπον.

Ἡ Ἑλένη ἠκραζέτο, χωρὶς νὰ διδῇ προσοχὴν· πᾶν ὅ,τι δὲν ἦτο Ἑρρίκος ὀλίγον τὴν ἐνδιέφερεν. Ἐπαυσε πλέον νὰ φέρῃ καὶ τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ παρέτεινε πολλάκις τὰς ἐπισκέψεις τῆς καὶ ἐπὶ δύο ὥρας, μένουσα ὅλως ξένη εἰς τὴν συνδιάλεξιν, ἐνασχολοῦσα τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἰς τὰς παιδικὰς τῆς ἀναμνήσεις, καὶ ἐπίστευεν ὅτι εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ ἄλλοι ἀπασχολοῦντο εἰς γενικὸν τι ἀντικείμενον ὁμιλίας, αὐτὴ ἔμενε μόνη μετ' ἐκείνου· ἀπῆντα ὅμως πρὸς τὴν Ἰουλίαν, ὅσαςκις ἤθελε τὴν ἐρωτῆσθαι, ἐνῶ

τὸ βλέμμα τοῦ Ἑρρίκου, προσηλωμένον πάντοτε ἐπ' αὐτῆς, τὴν ἐκούραζεν ἡδυπαθῶς· διέβη ὀπισθὲν τῆς, ὅπως δὴθεν ἀνεγείρῃ τὸ παραπέτασμα, καὶ αὐτὴ ἀμέσως ἠννόησεν ὅτι διὰ τῆς κινήσεως αὐτοῦ ταύτης τῇ ἐζήτει καὶ δευτέραν συνέντευξιν. Ἐν τῷ φρικιασμῷ, ὃν προκάλεσεν ἡ ἐπαφὴ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κεκρυφάλου τῆς, πικρὴ δέχθη ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ περιμένῃ.

— Ἐσήμανον τὸν κώδωνα· αὐτὸς πρέπει νὰ ἦναι, εἶπεν ἡ Παυλίνα.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ὑπεκρίθησαν ἀδιαφορίαν.

Ὁ Μελινιὼ παρουσιάσθη, φανείς ἀκριβέστερος τοῦ συνήθους μὲ ὕψος σοβαρὸν.

Πρόβη, ἔθλιψε τὰς προταθείσας αὐτῷ χεῖρας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ κάμῃ τοὺς συνήθεις αὐτοῦ χαριεντισμούς καὶ ἐπροχώρησε μετὰ βχθυάτης ὑποκλίσεως ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχε τοσοῦτον χρόνον νὰ παρουσιασθῇ, ἐνῶ ὁ ἱατρός καὶ ἡ Παυλίνα τὸν ἐκάκισον διὰ τὴν σπανιότητα τῶν ἐπισκέψεων του.

Ἡ Ἰουλία ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τῆς Ἑλένης, ἡ ὁποία, μὲ ὄλην τὴν χαριεντίζουσαν αὐτὴν ἀδιαφορίαν, ἐραίνετο καὶ αὐτὴ ἀρκετὰ ἐκπεπληγμένη.

— Μπα! εἶπε, καὶ αὐτὸ σὰς ἐκπλήττει ; ... Θεέ μου ! πόσον τὸν ἀποστρέφομαι. . . ἂν καὶ κατὰ βᾶθος εὐρίσκω ὅτι εἶναι καλὸς νεανίας, ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν ἔχω καὶ ἀφορμὰς δυσαρρεσιείας... Φαντασθῆτε ὅτι εἶναι προωρισμένος νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς Παυλίνᾳς· πῶς τὸν εὐρίσκετε ; δὲν εἶναι ἐξαίρετος νέος ;

— Ἀναμφιβόλως, ἐψιθύρισε ἡ Ἑλένη χαριζομένη αὐτῇ.

— Μάλιστα, εἶναι πολὺ φίλος μας, εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος καὶ δὲν συγκατετίθετο ἀκόμη νὰ νυμφευθῇ· μὰς ὠρκίσθη ὅμως ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἤθελε μὰς προτιμήσει. Σήμερον τὸν περιμένομεν νὰ μὰς δώσῃ ὀριστικὴν ἀπάντησιν, ἄλλως τε σοὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι, καθ' ὃ ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν ἀδελφὴν μου, ἠθέλησα νὰ ἐμβῶθω εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Εὐτυχῶς ἤδη δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀνάγκη, ὡς γνωρίζεις.

Ἐγέλασε κομψῶς καὶ ἐρύθημα ἐχρωμάτισε τὰς παρειὰς τῆς ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς σκηνῆς, ἣν ἐπεκαλεῖτο, ἀκολούθως ἐπλησίασε τὸν Μελινιῶ.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ καὶ αὐτὴ· ἡ εὐχέρεια, μεθ' ἧς ἐπεδείκνυε τοιαύτην συμπεριφορὰν, ἐδικαιολογεῖ πληρέστατα τὴν ἰδικὴν τῆς. Εἶχε πολὺ ἄδικον νὰ προμαντεύῃ σκηνὰς ἀπευκαταίας. Τὰ πάντα διεξήγοντο μὲ χαριέστατον τρόπον· καὶ ἐνῶ ὠνειροπόλοι εὐαρέστως ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι δὲν τῇ ἦτο οὐδὲν ἀπηγορευμένον, ἡ δὲ Ἰουλία καὶ ἡ Παυλίνα ἐμελλον ν' ἀνοίξουν τὴν θύραν τῆς ἰαπωνικῆς σκιαδός, καὶ ἐξήρχοντο ἵνα περιδιαβάσουν μετὰ τοῦ Μελινιῶ ἐν τῷ κήπῳ, σχεδὸν ἀμέσως ἐπληξεν τὰ ὦτα αὐτῆς ἡ φωνὴ τοῦ Ἑρρίκου ταπεινὴ καὶ διάπυρος :

— Σὲ καθικετεῦω, Ἑλένη !... ὦ ! σὲ καθικετεῦω...

Ἐκείνη ἀνεσκίρτησε, περιέφερε τὰ βλέμματα αὐτῆς μετὰ προφρῶν ἀνησυχίας· ἦσαν ἐντελῶς μόνον, πικρὴ ῥησε τοὺς ἄλλους νὰ βαδίζουν μικροῖς βήμασιν ἐπὶ τινος διαδρόμου.

Ὁ Ἑρρίκος ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ τὸν ὦλόν τῆς, ἐνῶ ἐκείνη ἔτρεμεν ἐξ ἡδυπαθείας.

— Ὅποταν θέλετε, ἐψιθύρισε καὶ ἐκείνη καλῶς ἐνοήσασα ὅτι τῇ ἐζήτει καὶ δευτέραν συνέντευξιν.

Ταχύτατα δὲ ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις.

— Περιμένε με ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Διόδου τῶν Ὑδάτων.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν δύναμαι, δὲν σὰς ἐξηγήθην ; δὲν μοι ἔχετε ρητῶς ὀρκισθῇ ;

— Τότε, ἔστω καὶ εἰς ἄλλο μέρος, ὅπου σὰς ἀρέσκει, ἀρκεῖ μόνον νὰ σὰς ἴδω... νὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας ;

Ἦσαντιώθη, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη ν' ἀρνηθῇ, εἰμὴ διὰ χει-

ρονομίας, κατεχομένη ἐκ φόβου, διότι παρετήρησε τὰς δύο κυρίας μετὰ τοῦ Μαλινιώ νὰ ἐπιστρέφουν.

Ἡ κυρία Δεβέρλου περιχαρὴς ἔφερε τὸν νεανίαν νὰ ἴδῃ ἀνθισμένας βιολέττας μὲ ὅλον τὸν ἐπικρατοῦντα χειμῶνα. Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ἐτάχυνε τὰ βήματά της καὶ εἰσῆλθε πρώτη ἀπαστρέπτουσα ἐκ χαρᾶς.

— Τετέλεσται, εἶπε.

— Τί πράγμα; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη περίτρομος, μὴ ἐνθυμουμένη τίποτε.

— Καλέ, ἡ ἀποκατάστασις. Ἄ! πόσον εἶσαι ἐπιλήσμων! Ἡ Παυλίνα ἐφαίνετο πολὺ ζωνρά!... ὁ νεανίας τὴν εἶδε καὶ τὴν ἠράσθη· αὐριοὶ θὰ γευματίσωμεν ὅλοι εἰς τοῦ πατρός μου... καὶ τότε θὰ ἐναγκαλισθῶ τὸν Μαλινιώ ὡς ἀδελφὸν διὰ τὴν εὐχάριστον ἀπόφασίν του.

Ὁ Ἑρρίκος μετὰ ψυχραιμίας τελείας κατώρθωσε νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἑλένης· καὶ αὐτὸς ἐπίσης εὗρισκε τὸν Μαλινιώ χαριέστατον καὶ ἐφαίνετο περιχαρὴς ὡς καὶ ἡ σύζυγός του διὰ τὴν λαμπρὰν τῆς γυναικαδέλφης αὐτοῦ ἀποκατάστασιν· κατόπιν ἐπληροφόρησε τὴν Ἑλένην, ὅτι θὰ ἔχανε τὸ χειρόκτιόν της, δι' ὃ ἀπένειμε αὐτῇ τὰς εὐχαριστίας της.

Ἐκ τοῦ κήπου ἠκούετο ἡ φωνὴ τῆς Παυλίνας καὶ τοῦ Μαλινιώ, οἱ ὅποιοι ἐχαριεντίζοντο. Ἐκυπτεν ἐκείνη εἰς τὸ οὖς καὶ τῷ ἐψιθύριζε λέξεις τινὰς διακεκομμένας καὶ ἐξερρήγνυντο εἰς γέλωτας. Τὸ αὐτὸ ἔπραττε καὶ ἐκεῖνος. Ἀναμφιβόλως θὰ τῇ ἔκαμνεν ἐκμυστηρεύσεις περὶ τοῦ μέλλοντος διὰ τῆς θύρας τῆς ἰαπωνικῆς σκιάδος, ἀφθείσεως ἡνεφγμένης.

Ἡ Ἑλένη ἀνέπνεε τὸν ψυχρὸν ἀέρα μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

Συνέβαινον δὲ ταῦτα ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐπάνω, ἐν τῷ θαλάμῳ, ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Ραμβῶδός σιωπῶν. Ἀποχαυνωθέντες ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς τῆς ἐστίας θερμότητος, τὸ κοράσιον διέλυσε τὴν σιωπὴν ἐρωτήσαν αἰφνιδίως, ὡς εἰ ἡ ἐρώτησις αὐτῇ ἦτο τὸ συμπέρασμα τῶν ρεμβασμῶν της:

— Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ παρατηρήσωμεν διὰ τὴν μαμά;

— Ἐμπρός, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ραμβῶδός.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφαίνετο μᾶλλον ἐνδυναμουμένη μετέβη χωρὶς νὰ τὴν ὑποβαστάσῃ καὶ ἐστήριξε τὸ πρὸσωπόν της ἐπὶ τῆς ὕλου, ἐπίσης καὶ ὁ κύριος Ραμβῶδός παρετήρει εἰς τὸν κήπον· δὲν εἶχον διόλου φύλλα τὰ δένδρα, διεκρίνετο μάλιστα καθαρότατα ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἰαπωνικῆς σκιάδος διὰ τῶν μεγάλων καὶ διαφανῶν αὐτῆς ὕλων.

Ἡ Ροζαλία, καταγινόμενη νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν χύτραν, ἀπεκάλεσε τὴν δεσποσύνην περιεργόν, ἀλλὰ τὸ κοράσιον εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν ἐσθῆτά της μητρὸς του καὶ τὴν ἐπεδείκνυε πιέζουσα τὸ πρὸσωπον αὐτῆς ἐπὶ τῆς ὕλου. Ἰνα βλέπῃ καλλίτερον. Ἐν τοσοῦτῃ ἡ Παυλίνα ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔκαμνε νεύματα· ἡ Ἑλένη ἐνεφανίσθη καὶ τὴν ἐκάλεσε διὰ νεύματος τῆς χειρός.

— Σὲ βλέπουν, δεσποδύνη, ἐπανελάθεν ἡ Ροζαλία, σοῦ λέγει νὰ καταβῇ.

Ἐδέησεν ὅπως ὁ Ραμβῶδός ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον. Τὸν παρεκάλεσαν νὰ καταβιδάσῃ τὴν Ἰωάνναν, τὴν ὁποίαν πάντες εἶχον ἐπιθυμήσει. Ἡ Ἰωάννα κατέφυγεν εἰς τὸν θάλαμον πεισμώνως ἀρνούμενη, καταφερομένη δὲ κατὰ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς φίλου, ὅτι τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες νὰ κτυπήσῃ ἐπὶ τῆς ὕλου ἡγάπα μὲν νὰ βλέπῃ τὴν μητέρα της, δὲν ἤθελεν ὅμως καὶ νὰ καταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην· καὶ μεθ' ὅλας τὰς ἱκετευτικὰς παρακλήσεις τοῦ κυρίου Ραμβῶδου αὕτη ἀπεκρίνατο διὰ τοῦ φοβεροῦ αὐτῆς: «διότι», τὸ ὅποτον ἐξήγει ὅλας τὰς ἐνδομύχους σκέψεις της.

— Δὲν ἔπρεπε ἐσὺ διόλου νὰ μὲ βιάζης, ἀπεκρίθη μὲ ὕφος πολὺ σκοτεινόν.

Καὶ ἐπανελάμβανεν αὐτῇ, ὅτι ἤθελε μεγάλως στενοχωρήσει τὴν μητέρα αὐτῆς, ἂν καὶ δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν ν' ἀτακτῇ. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι θὰ τὴν ἐσκέπαζε καλῶς, διὰ νὰ μὴ κρυώσῃ, ὁμιλῶν δὲ ἔρριπεν ἐν σάλιον εἰς τοὺς ὤμους της, τῆς ἀφῆρεσε τὸ μανδύλιον, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τῆς ἐφόρεσεν ἕνα μικρὸ καπελλάκι πλεκτόν, ἀλλ' ἐκείνη καὶ μετὰ τὴν ἐτοιμασίαν αὐτὴν ἀκόμη διεμαρτύρετο καὶ ἐπὶ τέλους συγκατετέθη νὰ τὴν φέρῃ, μὲ τὴν συμφωνίαν, νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ ἀμέσως ἅμα ἤθελεν ἐνοήσει ὅτι ἦτο ἄρρωστος.

Ὁ οἰκοφύλαξ ἠνοίξεν αὐτοῖς τὴν συγκοινωνοῦσαν θύραν. Εἰς τὸν κήπον τοὺς ὑπεδέχθησαν εὐμενέστατα, μὲ χαριεστάτας ἐνδείξεις χαρᾶς, πρὸ πάντων ὅμως ἡ κυρία Δεβέρλου ἐδείκνυε μεγάλον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἰωάνναν, τὴν ὁποίαν ἔθεσε νὰ καθήσῃ ἐπὶ ἔδρας, διέταξε δὲ ἀμέσως νὰ κλείσουν τὰ παραθυρόφυλλα, ποιήσασα τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ ἀήρ ἦτο παρὰ πολὺ ἰσχυρὸς διὰ τὸ προσφιλὲς κοράσιον. Ὁ Μαλινιώ εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει καὶ ὅταν ἡ Ἑλένη ἐτακτοποίησε τοὺς ἐν ἀτάξια βοστρύχους τῆς Ἰωάννας, αἰσχυνομένη νὰ τὴν βλέπῃ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, περιτετυλιγμένην ἐντὸς τοῦ σαλίου καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην δι' ἑκαπλίνου, ἡ Ἰουλία ἀνέκραξε:

— Χαλὲ ἄρσιέ την, δὲν εἶπομεν ὅτι εὐρισκόμεθα ὡς ἐν οἰκογενειακῇ κύκλῳ; μόνον ἡ Ἰωάννα μὰς ἔλειπεν.

Ἐκτύπησε τὸν κώδωνα καὶ ἐζήτησε πληροφορίας, ἐὰν ἡ δεσποσύνη Σμισθὸν μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ, δὲν εἶχον εἰσέτι ἐπιστρέψει τοῦ περιπάτου· δὲν εἶχον ἐπιστρέψει εἰσέτι, ἄλλως τε ὁ Λουκιανὸς καθίστατο ἀνοικονόμητος· τὴν προῖκν μάλιστα ἔκαμε νὰ κλαίῃ ἡ πρεσβυτέρα τῶν δεσποινίδων Λαβιτέρου.

— Θέλεις νὰ πιάζωμεν τὸ πετάει, πετάει τὸ περιστέρι; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα, τὴν ὁποίαν ἡ ἰδέα τῆς προσεχοῦς ἀποκαταστάσεως καθίστατο παράφρονα, αὐτὸ βεβαίως δὲν εἶνε πράγμα διὰ νὰ σὲ κουράσῃ.

Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἠρνήθη διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς· βραδέως, διὰ τῶν τεταπεινωμένων αὐτῆς βλεφάρων, περιήγαγε τὸ βλέμμα ἐπὶ τὰ περικυκλοῦντα αὐτὴν πρόσωπα. Ὁ ἰατρός ἐπληροφόρησε τὸν κύριον Ραμβῶδον· ὅτι ἡ προστατευομένη αὐτοῦ ἐγένετο ἐπὶ τέλους δεκτὴ εἰς τὸ κατάλυμα τῶν ἐνδῶν καὶ ἐκεῖνος λίαν συγκεκινημένος τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα, ὡς εἰ εἶχε κάμῃ πρὸς αὐτὸν μεγάλην προσωπικὴν ἐκδούλευσιν. Ἐκαστος εὗρίσκετο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ ἡ συνδιαλέξις ἔλαβε χυριέστατον χαρακτῆρα. Τὰς φωνὰς διεδέχοντο βραχέα διαλείμματα σιωπῆς καὶ ἐφ' ὅσον ἡ κυρία Δεβέρλου καὶ ἡ ἀδελφὴ της συνδιελέγοντο ὁμοῦ, ἡ Ἑλένη ἀπηυθύνετο πρὸς τοὺς δύο ἀνδρας:

— Ὁ ἱατρός Βωδίνος μὰς ἐσυμβούλευσε νὰ ταξιδεύσωμεν μέχρις Ἰταλίας.

— Ἄ! δι' αὐτὸ μὲ ἠρώτα ἡ Ἰωάννα; ἠρώτησεν ὁ Ραμβῶδός, καὶ εὐρίσκεται λοιπὸν εὐχαρίστησιν νὰ τρέχετε ἐκεῖ κάτω;

Τὸ κοράσιον, χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ, ἐσταύρωσε τὰς δύο αὐτοῦ μικρὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐνθὺ τὸ φαῖον προσωπὸν τοῦ ἐξήστραπτε.

Τὸ βλέμμα του εἶχε στραφῇ πρὸς τὸν ἱατρὸν μετὰ δέους, διότι ἠννόησεν ὅτι ἡ μήτηρ του ἐζήτηι τὴν γνώμην του, καὶ ἡσθάνθη ἐλαφρὰν φοικίαν, ἥτις ἐπάγασεν τὸ αἰμά της. Ἀλλ' ἀποτόμως ἡ Ἰουλία ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνδιαλέξιν, θέλουσα, κατὰ τὴν συνήθειάν της, νὰ ἀναμιγνύηται εἰς ὅλα.

— Περὶ τίνος ὁ λόγος; περὶ Ἰταλίας; δὲν ἐλέγετε ὅτι σκοπεύετε νὰ ταξιδεύσετε εἰς Ἰταλίαν; Ἄ! πιστεύομαι μὲ ὅτι εἶναι ἀληθὺς παράδοξος ἡ σύμπτωσις· ἀκριβῶς σημερον τὸ πρῶτ' ἐβρασάνα τὸν Ἑρρίκον νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν

Νεάπολιν, καὶ σημειώσατε ὅτι ἀπὸ δέκα ἐτῶν ὄνειροπολῶ πάντοτε νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Νεάπολιν· πάντοτε μοῦ ὑπόσχεται καὶ ἐκαστὴν ἀνοίξιν ἀθετεῖ τὴν ὑπόσχεσίν του.

— Ποτέ δὲν σοὶ εἶπα ὅχι, ἐψιθύρισεν ὁ ἰατρός.

— Πῶς δὲν μοὶ εἶπες; καὶ δὲν μοὶ ἠρνεῖσαι πάντοτε, προφασιζόμενος ὅτι δὲν ἠδύνασαι νὰ ἐγκαταλείψῃς τοὺς ἀσθενεῖς σου;

Ἡ Ἰωάννα ἠχροάζετο· μεγάλη ρυτίς ἐσχηματίσθη ἐπὶ τοῦ καθαροῦ μετώπου αὐτῆς, ἐνῶ μηχανικῶς ἐστραγγάλιζε τὰ δάκτυλά της.

— ὦ! τοὺς ἀσθενεῖς μου! εἶπεν ὁ ἰατρός, διὰ τινὰς ἐβδομάδας ἤθελον τοὺς ἐμπιστευθῆναι εἰς ἓνα συναδελφόν· ἐὰν ἐγνώριζα ὅτι διὰ τοῦ ταξειδίου αὐτοῦ ἐξεπλήθρουν τόσον διάπυρον ἐπιθυμίαν σου.

— Ἰατρέ, διέκοψεν αὐτόν ἡ Ἑλένη, μήπως συμφωνεῖς, ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ δύναται νὰ ἐπιδράσῃ αἰσίως ἐπὶ τῆς υἱείας της Ἰωάννας;

— Βεβαίωτατα, ἠδύνατο νὰ τῆς ἐπαναφέρῃ τὴν πρότεραν υἱείαν της, πάντοτε τὰ παῖδιά ὠφελοῦνται μεγάλως ἀπὸ τὰ ταξίδια.

— Τότε, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία, λαμβάνομεν καὶ τὸν Λουκιανόν καὶ ἀναχωροῦμεν ὅλοι μαζῇ. Εἰσθε σύμφωνοι;

— Ἀλλ' ἀμφιβάλλεις ποτέ ὅτι ἡ θέλησίς μου δὲν ὑποχωρεῖ πάντοτε εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου; ἀπεκρίθη μετὰ φαιδρουῦ μειδιάματος.

Ἡ Ἰωάννα, ταπεινώσασα τὴν κεφαλὴν, ἐσφόγγισε δύο δάκρυα μετὰ ὀργῆς καὶ θλίψεως, τὰ ὅποια ὕγραινον τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀφῆκεν ἑαυτὴν νὰ ὀλισθαίνῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ καθίσματός της, ὅπως μὴ ἀκούῃ πλέον καὶ μὴ βλέπῃ, ἐνῶ ἡ κυρία Δεσέρλου, ὄνειροπολοῦσα ἐπὶ τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης εὐκαιρίας τοῦ νὰ διασκεδάσῃ, ἐξεδήλου τὴν χαράν της, διὰ θορυβωδῶν λέξεων:

— ὦ! πόσον, ἔλεγεν, ὁ σύζυγός μου εἶναι ἐξαίρετος!

Τὸν ἐνηγκαλίσατο μάλιστα εἰς ἐκδηλώσιν εὐγνωμοσύνης καὶ ἀμέσως ἤρξατο νὰ ὀμιλῇ περὶ τῶν προπαρασκευῶν, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα. Θεέ μου! πότε ἤθελε κατορθώσει νὰ προετοιμασθῇ! Ἀκολουθῶς ἠθέλησε νὰ διαχαράξῃ καὶ τὸ δρομολόγιόν της· δηλαδὴ, ἔλεγεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὅτι ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ εἰς Ρώμην ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας, ὅτι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἀπὸ κάποιον φημισμένον τόπον, τὸν ὅποιον τῆς εἶχε συστήσει ἡ κυρία Γουέρνδου, καὶ ἐπὶ τέλους ἤρchiσε νὰ διαμφισβητῇ μετὰ τῆς Παυλίνας, ἥτις παρεκάλει ν' ἀναβάλλωσι τὸ ταξίδιον διὰ νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ συζύγου της.

— Ἀ! ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλία· οἱ γάμοι σου θὰ γίνουν μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μας.

Ἐλησμόνουν τὴν Ἰωάνναν. Ἐκεῖνη ἐξήταζε μετὰ περιεργείας τὴν μητέρα της καὶ τὸν ἰατρόν. Βεβαίως ἐφαίνετο τώρα ἀρεστόν εἰς τὴν Ἑλένην τὸ ταξίδιον τοῦτο, τὸ ὅποτον δὲν ἤθελε τὴν ἀπομακρύνει τοῦ Ἑρρίκου· ἦτο μέγιστη εὐχαρίστησις νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀμφοτέρω εἰς κλίμα θερμόν, νὰ διέρχωνται τὰς ἡμέρας των πλησίον ἀλλήλων, νὰ διάγῃσι τὰς ὥρας των μαζῇ καὶ ἐλευθέρως, μετὰ δ' εὐχαριστήσεως διέστειλε τὰ χεῖλη της. Εἶχε δοκιμάσει πολὺν φόβον μήπως ἀπώλεσει τὸν Ἑρρίκον καὶ ἤδη ἀπελάμβανε μέγιστην χαράν, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τῶν ἐρώτων της, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ Ἰουλία ἀνέλισσε τὸ δρομολόγιόν της ἀμφοτέρω ὄνειροπόλουν ὅτι θὰ συνεβῇ διζόν εἰς τόπους ἡδονικούς, ἐκφράζοντες καὶ διὰ τοῦ βλέμματος τὴν ἐνδόμυχον χαράν των, τὴν διάπυρον φλόγα τοῦ ἔρωτός των.

Ἐν τοσούτῳ ὁ κύριος Ραμβῶδης, τὸν ὅποιον ἡ καταλαβοῦσα αὐτὸν σκυθρωπότης κατέστητε σιωπηλόν, ἀντελήφθη τῆς κακοδιαθεσίας τῆς Ἰωάννας.

— Μήπως εἶσαι ἀρρωστή, ἀγάπη μου; ἠρώτησε διὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

— Μάλιστα, μάλιστα... ὑποφέρω πολὺ, πᾶρέ με νὰ φύγωμεν, σὲ παρακαλῶ.

— Πρέπει νὰ τὸ ἡξεύρῃ καὶ ἡ μαμά σου.

— Ὅχι, ὅχι, ἡ μαμά ἀσχολεῖται εἰς ἄλλα, δὲν ἔχει καιρόν... πᾶρέ με, πᾶρέ με σύ...

Τὴν ἔφερον εἰς τοὺς βροχιόνας του, ἀφοῦ εἰδοποίησε τὴν Ἑλένην, ὅτι τὸ κοράσιον ἤρchiσε νὰ κουράζεται.

Ἐκεῖνη τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν περιμένῃ καὶ ἀμέσως θὰ φθάσῃ· ἡ μικρά, ἂν καὶ ἦτο ἐλαφρὰ ὡς φύλλον, διωλίσθησεν ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ ἐπὶ τοῦ δευτέρου πατώματος. Ἐστῆριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ προσέβλεπεν ἀλλήλους μετὰ μεγίστης θλίψεως· οὐδεὶς θόρυβος ἐτάραττε τὴν ἡρεμίαν, καὶ τὴν ψυχρὰν σιωπὴν τῆς κλίμακος· καὶ τὴν ἠρώτησεν.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσῃς διὰ τὴν Ἰταλίαν;

Πλὴν ἐξερράγη εἰς λυγμοὺς λέγουσα, ὅτι δὲν ἤθελε πλέον καὶ ὅτι ἐπρότιμα νὰ ἀποθάνῃ μάλλον. ὦ! δὲν θὰ ἐπῆγαινε ποτέ, θὰ ἠσθένει ἀπὸ τὸ κακόν της· τὸ ἐγνώριζε καλῶς· δὲν ἤθελε πλέον νὰ ὑπάγῃ εἰς κανέν μέρος, ἠδύνατο ἀπὸ τοῦδε νὰ χαρίσουν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ ὑποδήματά της καὶ κατόπιν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων της, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ἐνθυμεῖσαι, τί μοῦ εἶχες ζητήσει μίαν ἐσπέραν;

— Τί, μικροῦλά μου;

— Νὰ μένῃς πάντοτε μὲ τὴν μαμά μου, πάντοτε... Λοιπὸν, ἐὰν ἀκόμη τὸ θέλεις, ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος.

Δάκρυα ἐπλημμύρισαν τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κυρίου Ραμβῶδου καὶ τὴν ἐφίλησε θερμῶς, ἐνῶ ἐκεῖνη προσέθεσε ταπεινώσασα τὴν φωνὴν περισσότερον.

— Ἰσως εἶσαι ἀκόμη θυμωμένος μαζῇ μου, διότι τότε δὲν ἤθελα, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζα, ἀλλὰ τώρα σὲ προτιμῶ, σὲ θέλω, σὲ ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Κάτω, ἡ Ἑλένη ἐν τῇ ἱαπωνικῇ σκιάδι εἶχε λησμονήσει νὰ φύγῃ, συνδιελέγετο πάντοτε περὶ τοῦ ταξειδίου καὶ ἠσθάνετο μέγιστην ἀνάγκην, ὅπως ἀνοίξῃ ὀλίγον τὴν κεκλεισμένην καρδίαν της καὶ ἐκδηλώσῃ πρὸς τὸν Ἑρρίκον ὀλόκληρον τὴν ὑπερεκχειλιζούσαν εὐδαιμονίαν της. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἡ Ἰουλία ἐλογομάχει μετὰ τῆς Παυλίνας περὶ τοῦ ἀριθμοῦ, τῶν φορεμάτων, τὰ ὅποια ἔμελλε νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς, ἔκλινε πρὸς αὐτόν καὶ τῷ ὤρισε τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρνηθῆ πρό ὀλίγης ὥρας.

— Ἐλᾶτε τὸ ἐσπέρας, θὰ σᾶς περιμένω.

Καὶ ἐνῶ ἀνῆρχετο, συνήντησε τὴν Ροζαλίαν περίτρομον, κατερχομένην τὴν κλίμακα δρομῶς, ἅμα δὲ παρετήρησε τὴν κυρίαν αὐτῆς ἀνέκραξεν:

— Τρέξετε γρήγορα, κυρία, καὶ ἡ δεσποσύνη δὲν εἶναι διόλου καλὰ, φτύνει αἷμα.

Γ'

Ἄμα ἠγέρθη τῆς τραπέζης, ὁ ἰατρός εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅτι κυρία τις τὸν ὑπεχρέωσε νὰ διανυκτερεύσῃ πλησίον της. Τὴν ἐνάτην λοιπὸν ἀνεχώρησε τῆς οἰκίας του, διηυθύνθη πρὸς τὸν Σηκουάναν καὶ περιεπάτησε κατὰ μῆκος τῶν ἐρήμων ὄχθων του, μὴλην τὴν σκοτεινὴν νύκτα. Ἐλαφρὸς καὶ ὑγρὸς ἀνεμὸς προσέπνεεν· ὁ ποταμὸς πλημμυρίσας ἐκύλιε τὰ μελανὰ κύματά του. Ἄμα ἐσῆμανεν ἡ ἐνδεκάτη ἀνῆλθε τὰς γεφύρας τοῦ Τρωκαδέρου καὶ διηυθύνθη ἵνα περιεργασθῇ περίξ τῆς οἰκίας, τῆς ὁποίας ὁ τετράγωνος ὄγκος καθίστα σκοτεινότερα τὰ περίξ. Τὰ παράθυρα τοῦ ἐστιατορίου ἐφωτίζοντο εἰσέτι· περιεπάτησεν ὀλίγον καὶ παρετήρησεν ὅτι καὶ τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου ἔρριπτε ζῶηροτάτην λάμψιν· ἠχροάσθη ἐκπεπληγμένος καὶ ὀλίγον ἀνήσυχος.

[Ἐπεται συνέχεια].

[Κατὰ μάλιστα ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἰατροῦ.